

Derved forstaaer jeg ikke, at det ikke skulde være modent til at søge Oplysninger, thi dertil behøves intet Grundlag, men jeg mener det saaledes, at jeg ikke kan sige til dem: Der er det Maal, I skulle gaae til, og der er nogle af de Hovedveie, man tænker, at I skulle gaa. Jeg forlanger ikke at være deres stort personlig i den Retning; men fra nu af har jeg Ansvaret for at undersøge disse Ting, og jeg skal ogsaa nok arbejde derpaa; men dertil behøves ikke nogen Kommission. Paa den anden Side var det mig en Tilfredsstillelse at høre, at det ærede Medlem erkjendte, at det er et alvorligt Spørgsmaal, som vil komme til at kræve aarelange Arbejder; men saa maa det ærede Medlem ikke forundre sig over, at jeg her foretrækker at sige Sandheden. I Stedet for at sige: Det er muligt, at jeg kan komme frem med det snart, og muligt, at jeg ikke kan, siger jeg hellere: Jeg skal nok forberede Sagen, forsaavidt jeg har Gyde dertil og er istand dertil med de Midler og Kræfter, der staa til min Raadighed — thi jeg raader ogsaa over nogle Kræfter, og staa i Forbindelse med Kræfter — men jeg foretrækker som sagt at sige den Sandhed, at jeg kan ikke sige, naar jeg kan bringe dette Spørgsmaal frem, for at man ikke senere skal sige, at jeg har lovet Noget bestemt, som jeg ikke veed, om jeg kan holde. Naar man nu vil se ædrueligt paa Spørgsmaalet, med al Grev for, hvad man har gennemført andetsteds — det er jo ikke sikkert, at vi kunne bruge de Ting — kan Ingen i dette Dødblik tage det Ansvaret at sige: Til den og den Tid kommer der en Løsning, den kan blive saa og saa omfattende og vil gaa i den og den Retning. — Det ærede Medlem mente, det er den anden Bemærkning — at jeg indirekte havde udtalt et skaanselsløs Dom — jeg citerer rigtig, haaber jeg — over det Forslag, der tidligere af Regjeringen var forelagt om en Alderdomsforørgelse. Der fejler det ærede Medlem jo ganske. Det ærede Medlem maa erindre, at det, der dengang var Tale om, var en billig Livsfor sikring, til hvilken der var paavist særegne Midler under en bestemt kvantitativ Begrænsning; derpaa gik vedkommende Forslag ud. Jeg antager, at Grunden til, at det ikke kunde føres igjennem, for en Del i hvert Fald maa søges deri, at det var begrændset paa den Maade, saa at man ikke kunde sige, at det kunde rumme Alle, og det, som man forekommer det mig, fra Rigsdagens og mange andre Sider væsentlig krævede, var, at naar Spørgsmaalet skulde tages op, skulde det ske i en lanat, tidligere Form og saaledes, at der var Afgang for

Alle i et ganske andet Omfang, end der kunde siges at være ved det paagjældende Forslag. At det var en Livsfor sikring i en vis Forstand eller nærmest maatte betegnes som en saadan, vil kunne ses deraf, at det var Finansministeren, under hvem det forhold forterer, som bragte Forslaget frem. Jeg har aldeles ikke udtalt nogen Dom om det paagjældende Forslag. Det vilde naturligvis ikke have løst Spørgsmaalet, det vilde have bidraget til Løsningen og heller ikke mere, eller rettere, det vilde have løst Spørgsmaalet paa et vist begrændset Omraade eller paa en vis begrændset Maade. Jeg tror, det er det, der staa i Veien. Hvad dette, der her foreligger, betyder, skal jeg udsætte at udtale mig nærmere om, til jeg atter faar Ordet, men jeg har anset det for nødvendigt at modsig det ærede Medlem, forsaavidt han opfatter det saaledes, at, naar jeg ikke vil gaa den Vej, hamer er gaaet, saa vil jeg overhovedet ikke gaa. Det har jeg ikke sagt, tværtimod, og fordi jeg her udtaler mig om Vanskelighederne ved at komme til en stor omfattende Ordning, ligger deri ikke, at jeg har Noget som helst mod det mindre Forsøg, der er gjort tidligere.

Reergaard: Jeg skal til den ærede Minister tillade mig at bemærke, at min Bebreidelse ikke gik ud paa, at han i dette Dødblik ikke havde fremsat et fyldestgørende Alderdomsforørgelsesforslag, den gik i Hovedsagen ud paa, at han havde fremsat et Forslag, som i sig rummede overordentlig meget af Alderdomsforørgelses Vanskeligheder, uden tilstrækkelig at have oplyst og gennemarbejdet dette Spørgsmaal, og jeg bad om, at det hurtigst muligt maatte blive taget fat paa at staffe disse Oplysninger. Det glæder mig derfor at høre, at den ærede Minister virkelig er i Tæred med Arbejder i den Retning. Jeg indrømmer villig, at Noget kan udføres uden Kommission, men jeg er dog tilbøjelig til at tro, at en Kommission, der rummede Sagskundskab i de forskjellige Retninger, bedre end nogen Anden maatte være i Stand til at udrette Noget ogsaa i statistisk Henseende eller rettere ved Fortollningen og Anvendelsen af det statistiske Materiale. Det andet Spørgsmaal om den skaanselsløse Dom over det af Ministeren tidligere fremsatte Alderdomsforørgelsesforslag synes jeg ikke den ærede Minister kan klare ved at henviser til, at det blot var en billig Livsfor sikring. Hvis en billig Livsfor sikring for Arbejdere skulde værdsættes paa en forvarlig Maade, saa maatte i alt Fald et af de Forarbejder, jeg har tilladt mig at henpege paa i Dag, nødvendig være udførte, nemlig Ind-